

[Undervisningsministeren.]

Overfor det ærede medlem fru Elin Appel har jeg egentlig ikke stort andet at tilføje, end at den bemærkning, hun gjorde, var forståelig, da hun principielt holder på kommissionens oprindelige forslag ligesom det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen, der så tydeligt sagde, at han principielt fandt, at det var det bedste. Men dér er det, det gælder, synes jeg — som jeg bemærkede overfor det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft —, at skal man nå noget, må man prøve at gå hinanden i møde, og så bliver det at holde på det oprindelige kun en tom demonstration.

Hvad angår det ærede medlem fru Inger Gautier Schmits bemærkning vedrørende § 16 om præstens ret til at overvære kristendomsundervisningen vil jeg sige, at jeg allerede ved første behandling meget stærkt uddybede, at det skulle i egentlig forstand virkelig være, som det står der: ret til at overvære, og da der blev gjort forsøg fra visse sider på at lægge noget, der kunne ligne tilsyn, deri, vil jeg sige, at det kan ikke have været kommissionens mening, og det er under ingen omstændigheder forslaget mening. Det forekommer mig, at det nu er sagt så tydeligt, som det kan siges, i selve betænkningen, som er fremlagt her, at det er ikke at forstå som nogen art af tilsyn, men at det er en naturlig ret, præsten har til at overvære selve undervisningen, da det — det må erkendes — har interesse for ham af hensyn til konfirmationsundervisningen.

Jeg skal så gå ind på det spørgsmål, som det ærede medlem hr. Erik Appel rejste, nemlig det svar, ministeriet har givet på det spørgsmål, der er stillet os, om der gives forældrene en egentlig ret til at overvære undervisningen. Dér vil jeg med hele den tilslutning, jeg kan give den almindelige betragtning, at det er ønskeligt, at skolen knytter forældrene så nær til sig som muligt, alligevel tage det forbehold, at det ville være uheldigt, om skolen konstituerede det — nu bruger jeg det udtryk, der er brugt i vort svar, for jeg har selv været med til at koncipere det — som en generel ret til at overvære undervisningen. Jeg bruger dette udtryk, for hvis man fastslår, at enhver borger i kommunen har en generel ret til at overvære undervisningen, kan man komme til at bringe forhold til veje, som for en skoleledelse kan blive højst uheldige, både fordi der må være en vis orden på enhver skole, og fordi arbejdet ikke unødigt må forstyrres. Derfor gør jeg stor forskel på det, jeg vil kalde den natur-

lige ret for forældre til at overvære deres børns undervisning — en ret, som ingen skoleledelse vil modsætte sig — og så den juridiske, generelle ret for enhver til på et hvilket som helst tidspunkt at melde sig og sige: jeg har lov til at overvære undervisningen; for dér må skolens ledelse i de enkelte tilfælde være den afgørende. Jeg håber, det ærede medlem forstår, at man her skal udtrykke sig med forsigtighed. Der er forskel på det, jeg ville kalde den naturlige ret for borgerne til at overvære undervisningen, og denne juridiske formelle og generelle ret, for hvad den angår, har ministeriet med rette måttet svare udvalget, at man kan ikke sige, den eksisterer.

Jeg vil til sidst, idet jeg nu har besvaret det ærede medlem hr. Erik Appels spørgsmål, vende mig til det ærede medlem hr. Svend Jørgensen, som, forstod jeg, mente, at ingen var rigtig tilfreds med lovforslaget, som det nu foreligger. Jeg måtte, da det ærede medlem sagde dette, grynte lidt nede på min plads, for det synes jeg ikke er helt rigtigt. Jeg ved nok, at vi har været uenige om forskellige punkter, men alt i alt synes jeg, udvalget har gjort et så fortrinligt arbejde, at det overfor befolkningen ville være en helt gal karakteristik at komme og sige, at ingen er rigtig tilfreds. Jeg synes tværtimod, vi skylder udvalget stor tak, fordi det er nået til dette resultat.

Jeg skal ikke gå dybere ind på de spørgsmål, det ærede medlem fremdrog, og som svarede til, hvad der er fremdraget fra anden side, men jeg er nødt til at tilføje et par bemærkninger vedrørende amtsskolekonsulent Christoffer Hansens stilling i Stige-sagen. Jeg er forsvådt ked af, at sagen er fremdraget; jeg har ikke selv haft lyst til at tale yderligere om denne sag. Jeg blev voldsomt angrebet fra Danmarks lærerforening gennem måneder. Nu er der kommet ro om sagen, men når det ærede medlem atter fremdrager den, er jeg nødt til at sige, at sådan som sagen forelå for mig som minister, som jeg havde overtaget den fra min forgænger, hr. Hartling, var det i den form, at to gange havde lærer Hansen søgt sin afsked, først i 1946 med tilslutning fra amtsskolekonsulenten, og da afslog ministeriet det udfra den betragtning, at en helbredt mand ikke kunne afskediges; derefter i 1947 med endnu stærkere tilslutning fra amtsskolekonsulenten. Jeg har offentliggjort gennem Ritzaus Bureau de erklæringer fra amtsskolekonsulenten, der blev bilagt sagen, begge gange gav han tilslutning, sidste gang stærkest. Først da dette sidste forelå, altså i 1947, gik min forgænger til at henvende